

USNESENÍ

Krajský soud v Brně ve veřejném zasedání konaném dne 3. října 2024 o odvolání obžalovaného P.V., narozeného XXXXX, trvale bytem XXXXX, a státního zástupce Městského státního zastupitelství v Brně proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 12. 3. 2024, č.j. 90 T 93/2023-855, rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se obě odvolání zamítají.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný P.V. uznán vinným přečinem křivá výpověď a nepravdivý znalecký posudek podle § 346 odst. 1 trestního zákoníku a tohoto přečinu se měl dopustit jednáním spočívajícím v tom, že

I. 1) dne 7. 3. 2020 v Březníku, jako znalec jmenovaný předsedou Krajského soudu v Brně dne 20. 2. 1991 pod sp. zn. Spr 670/91, na základě žádosti obhájce obžalovaného vypracoval znalecký posudek č. 393-12/2020 z oboru doprava, odvětví doprava silniční, doprava městská se specializací pro technické posudky o příčinách dopravních nehod, který mu následně předal, a tento jej předložil v Brně na ulici Polní 39 prvoinstančnímu soudu jako důkaz v rámci trestního řízení vedeného u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 3 T 101/2020 v trestní věci obžalovaného M.V., nar. XXXXX, následně dne 16. 9. 2020 v Brně na ulici Polní č. 994/39 v budově Městského soudu v Brně při hlavním líčení v této trestní věci, které se konalo v čase od 13:00 hod do 15:30 hod, a po poučení podle § 106 trestního řádu a připomenutí znaleckého slibu, zde přednesl závěry tohoto svého znaleckého posudku a tento znalecký posudek zde obhajoval,

přičemž v tomto svém znaleckém posudku uvedl nesprávné údaje o příčině a průběhu dopravní nehody, ke které došlo dne 13. 10. 2019 v čase 20:27 hod. v Brně na ulici Poříčí ve směru jízdy od ulice Bauerova směrem k ulici Vídeňská, kdy při této dopravní nehodě došlo k usmrcení chodkyně L.C., nar. XXXXX,

konkrétně nesprávně stanovil rychlost vozidla obžalovaného M. V., kterou se pohybovalo k místu dopravní nehody, na hodnotu 40 km/hod.,

a nesprávně vyhodnotil, že poté, když při střetu vozidla obžalovaného M.V. a chodkyně L.C. došlo nejprve k podražení jejích nohou, pak k nahození jejího těla levou stranou na kapotu a k nárazu hlavy do čelního skla, byla chodkyně L.C. vezena na kapotě vozidla a řidič vozidla M.V. začal na danou situaci reagovat brzděním, čímž došlo ke sklouznutí těla chodkyně M.C. z kapoty na komunikaci vedle tohoto ještě jedoucího vozidla,

příčemž svoje závěry uvedené v tomto znaleckém posudku formuloval za použití k tomu, s ohledem na konkrétní zajištěné stopy a posuzovaný kontext dopravní nehody, profesně za daných okolností nepřipadných a nepřiléhavých metod znaleckého zkoumání, a to tzv. metody odhození střepů a tzv. metody navinutí, ačkoliv věděl a byl co do myslitelné alternativy srozuměn s tím, že by tyto závěry znaleckého posudku mohly pomoci obhajobě obžalovaného M.V., že na uvedené dopravní nehodě nenese žádné zavinění, případně že jeho míra zavinění je nižší, kdy obžalovaný M.V. byl následně rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 19. 4. 2021 č. j. 3 T 101/2020-569 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2021 č. j. 5 To 142/2021-654 uznán vinným ze spáchání přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1 trestního zákoníku.

Za tento přečin a sbíhající se přečin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 1 trestního zákoníku, kterým byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Třebíči ze dne 24.3.2021, č.j. 2 T 53/2020-178 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 18.11.2021, č.j. 9 To 247/2021-228, byl obžalovanému uložen podle § 346 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 67 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, § 68 odst. 1, 2, 3, 5 trestního zákoníku a § 43 odst. 2 trestního zákoníku, uložen souhrnný peněžitý trest ve výměře sto denních sazeb, výše denní sazby činí 1 000 Kč, celková částka peněžitého trestu je 100 000 Kč.

Podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku byl obžalovanému uložen i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu znalecké činnosti v oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady motorových vozidel, strojírenství všeobecně se specializací opravárenství a technický stav motorových vozidel, doprava silniční městská se specializací pro technické posudky o příčinách dopravních nehod v trvání třiceti šesti měsíců.

Podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Třebíči ze dne 24. 3. 2021, č. j. 2 T 53/2020-178 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 18. 11. 2021, č. j. 9 To 247/2021-228, jakož i všechna další rozhodnutí předpokládaná v tomto ustanovení zákona.

Dále byl P.V. podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěn obžaloby státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Brně ze dne 24. 7. 2023, č. j. 6 ZT 10/2023-58, v rozsahu, v němž mu kladla za vinu, že

II. 2) dne 31. 8. 2021 v Březníku jako znalec jmenovaný rozhodnutím předsedy Krajského soudu v Brně č. j. 670/91 ze dne 20. 2. 1991 na základě žádosti obhájce obžalovaného vypracoval znalecký posudek č. 504-44/21 z oboru doprava, odvětví doprava silniční, doprava městská se specializací pro technické posudky o příčinách dopravních nehod, který mu následně předal, a tento jej předložil v Olomouci odvolacímu soudu jako důkaz v rámci odvolacího trestního řízení vedeného u Vrchního soudu v Olomouci pod sp.zn. 3 To 48/2021 v trestní věci obžalovaného T.Ch., nar. XXXXX, kdy veřejné zasedání se konalo dne 15.12.2021 v Olomouci, na Masarykově tř. č. 609/1 v budově Vrchního soudu v Olomouci v době od 9:00 hod do 10:05 hod, přičemž v tomto svém znaleckém posudku uvedl vědomě nesprávné údaje o příčině a průběhu dopravní nehody, ke které došlo dne 12.8.2018 v době kolem 11:10 hod na uzavřené části silnice II. třídy č. 419, v km 6,6 mezi obcemi Násedlovice a Čejč, při konání šampionátu automobilových závodů, přičemž nejprve ze strany řidiče vozidla obžalovaného T.Ch. došlo k úmyslnému najetí v nízké rychlosti do lýtek pořadatele - ředitele akce poškozeného D.Š., nar. XXXXX, čímž došlo k jeho

povolení před kapotu vozidla na levou stranu, dále došlo k úmyslnému najetí do dalších účastníků uvedeného závodu - poškozeného J.K., nar. XXXXX a poškozeného R. L., nar. XXXXX, kterým byla způsobena zranění, kdy konkrétně nesprávně popsal celý nehodový děj týkající se střetu vozidla obžalovaného T.Ch. a poškozených J.K. a R. L., tím, že uvedl, že nejprve došlo ke konfliktu mezi řidičem vozidla obžalovaným T.Ch. a D. Š., kdy v té době v altánku, který byl vzdálen od místa konfliktu 16 metrů seděli bratři K. a L. (myšleno R.L.), čas do místa střetu z nulové rychlosti byl cca 2,9 s, dále uvedl, že lze předpokládat, že bylo technicky přijatelné, že v čase, kdy někdo volal, ať ho zastaví, uběhlo od rozjezdu cca 0,5 - 1,0 s, v tom okamžiku bratři K. vstali a šli řidiče vozidla obžalovaného T.Ch. zastavit, k tomuto potřebovali čas cca 2 s, v čase, kdy vstoupili řidiči do místa střetu - tj. 0,5 m za středovou čáru, bylo vozidlo obžalovaného T. Ch. vzdálené od místa střetu 0,0 - 0,4 s a řidič vozidla obžalovaný T.Ch. i při dobré reakci 0,8 s neměl čas střetu zabránit, především ale nesprávně určil, že technickou příčinou dopravní nehody - střetu s chodci bylo jejich náhlé vběhnutí do jízdní dráhy pohybujícího se vozidla v blízkosti cca 0,5 od středové čáry, kdy poškození řidiči vozidla obžalovanému T.Ch. vytvořili neočekávanou překážku a ten již nemohl danému střetu zabránit, přičemž veškeré tyto svoje závěry uvedené v tomto znaleckém posudku formuloval za použití zastaralých metod znaleckého zkoumání, které neodpovídají současným užívaným moderním metodám znaleckého zkoumání v tomto oboru, stejně tak závěry jeho znaleckého posudku jsou v rozporu s dalšími důkazy provedenými v tomto trestním řízení, stojí zcela izolovaně mimo další provedené důkazy, a tak činil proto, aby tyto závěry mohly pomoci obhajobě obžalovaného T.Ch., že na uvedené dopravní nehodě nenese žádné zavinění, přičemž T.Ch. byl rozsudkem Krajského soudu v Brně č. j. 52 T 11/2020-893 ze dne 6.5.2021 uznán vinným ze spáchání zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku a zločinu těžké ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku,

čímž měl spáchat přečin křivá výpověď a nepravdivý znalecký posudek podle § 346 odst. 1 trestního zákoníku, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolání obžalovaný P.V. toto odvolání písemně odůvodnil prostřednictvím svého obhájce. Obžalovaný napadá odsuzující část rozsudku jak ve výroku o vině, tak i trestu. Obžalovaný vytýká nalézacímu soudu, že sice provedl značné dokazování, avšak z některých provedených důkazů nevyvodil žádný závěr, případně při hodnocení k nim nepřihlédl, neprovedl navrhované důkazy, ač k tomu nebyl důvod, dovedl závěry, které se neopírají o obsah spisu, provedl důkaz, který proveden být nesměl, odchýlil se od rozhodovací praxe vysokých soudů. Přístup soudu vykazuje znaky podjatosti vůči obžalovanému a postupoval také v rozporu se zásadou v pochybnostech ve prospěch obviněného. Především obžalovaný namítá, respektive klade otázku, zda zvolení metody zkoumání znalcem určité objektivní skutečnosti může být ve svém důsledku vůbec jakkoliv postiženo, a to i mimo práva trestního. Obžalovaný namítá, že v zásadě je výsostnou volbou jakéhokoliv znalce přistoupit k objektivní realitě a zvolit si podle svého nejlepšího svědomí a vědomí metody podle nichž bude objektivní skutečnosti hodnotit. Odvolatel také poukazuje na to, že zákon a ani jiný právní předpis nižší právní síly nepřikazuje metodu, kterou musí znalec použít. Dále odvolatel namítá, že existují právně závazné znalecké standardy a příručky platné pro všechny znalce, které ukládají, že metody v nich uvedené jsou povinni aplikovat, a to vyjma dalších možných a jednou z těchto povinně aplikovatelných metod je metoda navinutí. Současně namítá, že pokud je ve znaleckém či vědeckém zkoumání některá z metod překonána, je v oponentním posudku kruciólně doložit veškerá tvrzení, a to například přímým odkazem na vědeckou literaturu v níž je možno ověřit pravdivost tvrzení oponentního znalce. Obžalovaný poukazuje na to, že ohledně výroku I. rozsudku všichni tři znalci v projednávané věci dospěli k závěru, že technickou příčinou nehody byl náhlý vstup chodkyně do koridoru jízdní dráhy vozidla, přičemž řidič vozidla neměl jakoukoliv možnost střetu zabránit. Obžalovaný dále namítá, že i kdyby určil chybně střetovou rychlost, a to na základě ..... podání

zastaralé metody navinutí, pak aplikace této metody neměla žádný vliv na rozhodnutí soudu, neboť technickou příčinou nehody byl náhlý vstup poškozené do koridoru jízdní dráhy vozidla. Dále poukazuje na závěr znalce Vémoly, že by řidič vozidla střetu nezabránil ani při rychlosti 50 km/h, kdy chybně uvedl, že mohl střetu řidič zabránit, pokud by jel rychlostí 37 km/h, nicméně obžalovaný namítá, že střetu nemohl řidič zabránit při žádné rychlosti, neboť chodkyně vstoupila do vozovky v čase kratším, než je reakční doba řidiče. Uvádí, že co je prostě pod jednu vteřinu, tedy je pod reakční dobou jakéhokoliv řidiče, jakýkoliv řidič není schopen reagovat při jakékoliv rychlosti. Obžalovaný se pak zabývá termíny odhození a postupy při určování nárazové rychlosti s chodci podle modifikovaných studií. Odvolatel se pak zabývá zpracovanými posudky Ing. Meduny a doc. Vémoly a v zásadě opakuje svou výtku stran metody navinutí, že doc. Vémola nesdělil soudu, která vědecká publikace či analýza či vědecký pokus s jistotou vyvrátí metodu navinutí, tedy metodu aplikovanou obžalovaným. Obžalovaný dále vytýká nalézacímu soudu své nekritické přijetí osamoceného názoru V. dovození zásadním skutkovým závěrům z posudků Ing. Meduny a doc. Vémoly, přičemž tyto posudky neobsahovaly tzv. video výstupy, dále poukazuje na úmyslné ignorování stop zajištěných Policií ČR. Obžalovaný se pak v rámci svého odvolání vyjádřil i k odvolání státního zástupce, kdy toto odvolání považuje za nedůvodné. Výrok soudu pod bodem 2) považuje za věcně správný a podle jeho názoru by měl být potvrzen. Obžalovaný ve svém odvolání navrhl, aby Krajský soud v Brně zrušil napadený rozsudek pod bodem 1) a aby sám rozhodl o zproštění obžaloby a aby odvolání státního zástupce bylo jako nedůvodné zamítnuto.

Státní zástupce Městského státního zastupitelství v Brně ve svém odvolání napadá výrok o trestu pod bodem I. a tedy podává odvolání v neprospěch obžalovaného a odvolání do bodu II. do výroku o vině v neprospěch obžalovaného. Ve vztahu k výroku o trestu pod bodem I. státní zástupce namítá, že peněžitý trest uložený ve výši 100 000 Kč je příliš mírný, a to s ohledem na okolnosti případu a zjištěné majetkové poměry obžalovaného. Vytýká nalézacímu soudu, že sice vychází z údajů o výši starobního důchodu z platby za hypotéku a vytýká tomuto soudu, že opomněl příjmy obžalovaného při zpracování odborných vyjádření. Ve vztahu k bodu II. rozsudku státní zástupce vyslovuje přesvědčení, že formulace skutku pod bodem II. 2) obžaloby je dostatečně určitá v popisu jednání obžalovaného i způsobeném následku a že měl být obžalovaný uznán vinným přečinem křivá výpověď a nepravdivý znalecký posudek i u tohoto skutku. Státní zástupce uvádí, že u tohoto skutku nebylo prokázáno použití zastaralých znaleckých metod, nicméně poukazuje na to, že obžalovaný jako znalec neoprávněně a v rozporu s povinnostmi znalce v posudku hodnotí jednotlivé svědecké výpovědi, poukazuje na to, že až v odvolacím řízení v této věci byl předložen znalecký posudek obžalovaného. Poukazuje na to, že v závěrech znaleckého posudku Ing. Petra Vlka ze dne 31.8.2021, který byl předložen obžalovaným Ch. až u odvolacího soudu Vrchního soudu v Olomouci jsou zcela v rozporu se všemi jinými důkazy provedenými v předmětném trestním řízení a proto Vrchní soud v Olomouci ani posudek obžalovaného nepřipustil ke čtení. Dále státní zástupce namítá, že závěry obžalovaného a jeho hodnocení svědeckých výpovědí zjevně vybočují z rámce v úvahu přicházejících myslitelných skutkových alternativ a proto ani nebylo osobní slyšení znalce nutné, když tuto skutečnost pak nalézací soud hodnotil ve prospěch pana obžalovaného. Státní zástupce ve svém odvolání navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení, eventuálně pokud by se krajský soud neztotožnil s argumenty státního zástupce ohledně bodu II. rozsudku, aby sám rozhodl v bodě I. napadeného rozsudku tak, že zruší výrok o trestu a obžalovanému uloží peněžitý trest v celkové výši 150 000 Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu znalecké činnosti v oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady motorových vozidel, strojírenství všeobecně se specializací opravárenství a technický stav motorových vozidel, doprava silniční městská se specializací pro technické posudky o příčinách dopravních nehod na dobu 48 měsíců za současného zrušení výroku o trestu Okresního soudu v Třebíči ze dne 24. 3. 2021, č. j. 2 T 53/2020-178 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 18. 11. 2021, č. j. 9 To 247/2021-228.

3. Krajský soud v Brně jako soud odvolací přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou v odvolání vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.
4. S ohledem na obsah podaného odvolání přezkoumal odvolací soud všechny výroky napadeného rozsudku v odsuzující i ve zprošťující části a dospěl k následujícím závěrům. Nalézací soud provedl v této věci dokazování v rozsahu, který mu zákon ukládá v § 2 odst. 5 trestního řádu a následně pak důkazy hodnotí postupem § 2 odst. 6 trestního řádu. Obžalovaný P.V. provedl samostatné hodnocení provedených důkazů, tyto důkazy pak také samostatně hodnotí a má za to, že jím použitá metoda navinutí nemůže být považována za metodu zastaralou a že jeho závěry nebyly vyvráceny žádným z následně zpracovaných znaleckých posudků. Domáhá se toho, aby odvolací soud přijal jeho skutkové závěry následně i právní v tom smyslu, že se trestně právního jednání nedopustil a domáhá se toho, aby byl obžaloby zproštěn. Je nepochybné, že nesouhlasí ani s výrokem o trestu.
5. Státní zástupce se pak svým odvoláním ve vztahu I. domáhá změny výroku o trestu, neboť uložený peněžitý trest, jakož i trest zákazu činnosti považuje za nepřiměřeně mírný, domáhá se uložení trestu peněžitého ve výši 150 000 Kč a trestu zákazu činnosti na dobu 48 měsíců. Vytýká nalézacímu soudu, že nedostatečně zhodnotil majetkové a finanční poměry obžalovaného a ve vztahu k délce trestu namítl, že se jedná o trest nepřiměřeně mírný a poukázal na charakter spáchané trestné činnosti. I ohledně výroku o trestu provedl nalézací soud dokazování v rozsahu, který mu zákon ukládá a následně pak všechny skutečnosti rozhodně pro stanovení druhu a výměry trestu hodnotil postupem dle § 2 odst. 6 trestního řádu.
6. Státní zástupce se pak ve vztahu k výroku napadeného rozsudku pod bodem II. domáhá zrušení i zprošťující části rozsudku a rovněž vytýká nalézacímu soudu nedostatečné hodnocení důkazů a dospívá k závěru, že skutek popsany pod bodem II. 2) rozsudku byl provedeným dokazováním prokázán a že obžalovaný měl být naopak uznán vinným i na základě skutku pod bodem II. 2) a nikoliv obžaloby zproštěn. Nicméně státní zástupce ve svém konečném návrhu předložil alternativní návrhy pro postup krajského soudu, buď celý rozsudek zrušit a věc vrátit soudu prvního stupně a nebo pro případ, že by odvolací soud neshledal relevantními námitky proti výroku pod bodem II. 2) tedy ve vztahu ke zprošťující části napadeného rozsudku, aby byl zrušen výrok o trestu pod bodem 1) rozsudku a došlo ke zpřísnění rozsudku jak je shora uvedeno.
7. Odvolací soud konstatuje, že hodnocení důkazů je především právem soudu nalézacího a odvolacímu soudu nepřisluší do takového hodnocení důkazů zasahovat není-li v rozporu se zásadami formální logiky a nejde-li o případ extrémního nesouladu mezi skutkovými závěry nalézacího soudu a obsahem provedených důkazů a nedošlo-li k porušení postupu při hodnocení důkazů dle § 2 odst. 6 trestního řádu. Odvolací soud dospěl k závěru, že podmínky pro možnou reakci ve vztahu k napadenému rozsudku nebyly z tohoto pohledu shledány, neboť žádné vady ve vztahu k procesu hodnocení důkazů odvolací soud neshledal, když důvodem k zásahu je až vztah, kdy hodnocení důkazů a k tomu přijaté skutkové závěry jsou výrazem zjevného faktického omylu či excesu logického (vnitřního rozporu) a tím vybočují ze zásad spravedlivého procesu. Odvolací soud je s ohledem na ..... zásadu konstatuje, že se navíc ztotožnil se závěry nalézacího soudu, ať už šlo o závěry skutkové či právní.

Ve vztahu ke skutku pod bodem. I. 1) pak odvolací soud uzavírá, že se v plném rozsahu ztotožnil se skutkovými zjištěními nalézacího soudu i v právní kvalifikaci jednání obžalovaného a rovněž se v plném rozsahu ztotožnil s uloženým souhrnným trestem, ať už šlo o trest peněžitý nebo trest zákazu činnosti. Pokud jde o uložený trest peněžitý, pak nalézací soud zkoumal majetkové a finanční poměry obžalovaného a pokud došlo k uložení souhrnného trestu, tedy ve výši 100 000

Kč, pak tento trest nepovažuje odvolací soud za trest nepřiměřeně mírný, tudíž rozsudkem Okresního soudu v Třebíči sp.zn., 2 T 53/2020 byl ukládán peněžitý trest ve výši 80 000 Kč. Tento trest takto nemůže být nepřiměřeně mírný i ve vztahu ke skutečnosti, že obžalovanému byl uložen ještě trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu znalecké činnosti na dobu 36 měsíců. I vzhledem k věku obžalovaného nelze považovat tento trest za trest nepřiměřeně mírný co do své délky. Na věci nic nemění, že pan obžalovaný může zpracovávat odborná vyjádření, nicméně je zcela nepochybné, že tato vyjádření nemají povahu znalecké činnosti. Nebylo proto ve vztahu k bodu I. napadeného rozsudku shledáno důvodným odvolání jak obžalovaného, tak i státního zástupce. Ve vztahu k výroku rozsudku pod bodem II. pak se odvolací soud neztotožnil s námitkami státního zástupce, neboť i tyto směřují do hodnocení důkazů soudem nalézacím a jak již bylo uvedeno, odvolací soud se ohledně skutku II. jak po stránce skutkové tak i právní ztotožnil se závěry soudu nalézacího. Proto nebylo odvolání státního zástupce shledáno důvodným.

8. S ohledem na všechny uvedené skutečnosti bylo rozhodnuto tak, že podle § 256 trestního řádu se obě odvolání zamítají.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. a), b), cc), § 140 odst.1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1, 2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu):

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu),
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu),
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům, nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýmledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýmledně podaném dovolání činí **10.000 Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Brno 3. 10. 2024

JUDr. Halina Černá
předsedkyně senátu

Vypracoval:
JUDr. Jaroslav Pálka
soudce